

▼
TŘI
▼
VYMAHAČI

Ivan Galambica

Ivan Galambica

TŘI VYMAHAČI

Inspirováno skutečnými událostmi.

Veškerá jména osob jsou změněna. Každá z postav vystupujících v příběhu má reálný základ. Příběh je inspirován skutečnými událostmi a vychází z reality. Přesto mohou být některé části děje pozměněné či upravené.

Prolog

Když vás propustí z kriminálu, můžete mít různé pocity. Tedy, já vlastně nevím, jak to mají ostatní. Nemám ambice být odborníkem na pocity. Ty nedovedu a ani nechci odhadovat. Upřímně řečeno, ani mě to nezajímá. Cizí lidi jsou mi ukradení. Ale přesně vím, jak mi bylo při propuštění ze dveří příbramské věznice. Moje pocity byly smíšené.

Od radosti a štěstí až po obavu a očekávání, kdy vás pustí z lochu. Těch emocí bylo mnoho. Jedna však jasně a výrazně převažovala. Ta emoce se objevila okamžitě po odsouzení a zvětšila se po nástupu trestu. Odseděl jsem si jeden rok. Každým dnem se ta emoce a nálada měnila v přesvědčení.

To přesvědčení je POMSTA.

Od prvního dne zatčení mě každým vykonaným soudním úkonem, každým dopisem od úřadů, každou nocí strávenou v kriminále provázela myšlenka na pomstu. Každým okamžikem, který mi tento stát sebral a konzumoval jej, i chvílemi, kdy žvýkal můj život a nakonec ho vyplivl na podlahu. Ta emoce ve mně vzklíčila jako semínko nenávisti. Rostla ve mně jako stromek apatie, aby se změnila ve strom pohrdání. V okamžiku propuštění to byl

pěkně rozkošatělý a mohutný strom odporu, touhy po odplatě a pomstě. Strom jediného smyslu mého žití.

Mé jméno je Aleš Jirásek, je mi 31 let a právě mám za sebou 12 měsíců za alimenty, což v právní terminologii znamená zanedbání povinné výživy. Sedmý leden je dnem mého propuštění a mé pomsty. Chci se pomstít tomuto státu za ztrátu jednoho roku za mřížemi. Myslím, že to od něho nebylo spravedlivé a fér.

Ne, nejsem žádný kladeč bomb nebo politický atentátník. Mým nástrojem je můj mozek. Mou předností je chytrost. Mám plán do puntíku promyšlený.

Ve vězení je dost času na přemýšlení. Ideální místo, kde se mísí osudy lidí a čas se zpomaluje. Nechtěně procházím drsnou životní školou s jediným cílem:

„Šťěstí přeje připraveným.“

Okradu tento stát o peníze. Vezmu je a odjedu pryč. Stát mi peníze dluží. Sebral mi jeden rok mého života. Mám svoji hrdost a tento stát mi ji pošlapal.

Přijímám výzvu k boji.

Kapitola 1

Mým spoluvězněm byl Rom, nějaký Jirka Gajdoš. Říkalo se mu Gajdi. Nebyl vůbec hloupý. Seděl za podvody. Měl venku člověka. Velkého pána, který se vyzná. Jezdí v bílém BMW a nosí drahé obleky. Ing. Tomáš Harbych. Frajer, co dělá podvody na DPH, likvidacích firem a tak podobně. Samé chytré věci. Vždy to napíše na někoho jiného. On je z obliga, jiný si to odsedí. Právě Gajdi za něj seděl. Harbych nebyl lakomý, posílal mu do vězení po kurýrovi peníze.

Nevím proč, ale Gajdi si mě dost oblíbil. Všechno mi povyprávěl. Vznikl plán, že až vyjdeme ven, tak za Harbychem zajdeme a zkusíme společně něco vymyslet. Něco, z čeho by se daly udělat peníze.

Podvod na DPH. Obereme tento stát, a ještě si přijdeme na své. S Gajdim jsem to probíral stále dokola. Bylo to jako vyřezávání ze dřeva. Jako když z kusu dřeva děláte třeba Krakonoše. Začnete nahrubo, ale pak pilujete a doděláváte každý detail.

Jenže Gajdi to podělal. Šlehnul si dávku pervitinu o dost větší, než snesl. Prostě vězení nepřežil. Ale za ty čtyři měsíce mi stihl říci skutečně mnoho. Takže po smrti Gajdiho jsem na vše zůstal sám. Gajdi mi velice chyběl.

Ing. Harbych, zmíněný elegán a podvodník velkého stylu, hraje v mém plánu roli. Důležitou, ale nikoliv zásadní.

Důvod, proč jsem se rozhodl, že zkusím Ing. Harbycha zapojit do svého plánu, byl také ten, že kdyby se celá věc nějak zkomplikovala či nevyšla, padne trošku toho hovínka i na tohoto podvodníka. Ne, že bych počítal s tím, že něco nevyjde. Ale co kdyby? Pak je výhodou mít vedle sebe pana inženýra, který se tváří jako svatý obrázek, jezdí si v limuzíně a tráví ročně pět dovolených v Karibiku. Přitom je to obyčejný sráč.

Zapojit Harbycha bylo nejen moudré, ale současně i výhodné. Ale jak říkám, kdyby to nevzal a poslal mě do háje, měl jsem variantu B.

Od samého počátku bylo jasné, že sám to nezvládnou. Potřebuji k sobě nějakého parťáka. Nikdy nikdo nic sám nezvládne. V kolektivu je síla a podpora. To jsem věděl. Gajdi byl mrtvý a já hledal náhradní řešení.

A bylo jasné, že pokud do „toho“ se mnou někdo půjde, musí to být člověk, na jehož spolehlivost a současně tak na loajalitu se dá vsadit. Kolik plánů již krachlo na lidském faktoru? O sebe nemám obavy. Já byl dobrý. Spolehlivý, a navíc si neskromně myslím, že jsem skutečně i chytrý. Ale co ti ostatní?

V duchu mám několik jmen.

Připadám si jako v tom známém westernu „Sedm statečných“. V originále se to myslím jmenuje, otrocky přeloženo, Sedm vznešených, či Sedm báječných. Jenže v tomto filmu ti hlavní dva hrdinové chodili a počítali, kolik jich vlastně je. Já byl však jeden.

Ukazováček směrem k nebi – jako číslo jedna. To jsem byl já. Ale nikoliv statečný či báječný, pouze vymahač. Jeden vymahač. Vymohu si to, co mi stát sebral.

Někde jsem četl citát. Psalo se tam: *Život je jako hra, kterou nelze vyhrát. Nesmíš ji ovšem ani prohrát. A co nejhorší, nesmíš ani přestat hrát!*

To se mi děsně líbilo. A tak se mi zdá, že to přesně sedí i na tento stát. On je jako ten soupeř, kterého většinou nelze porazit. Ale nesmíš přestat bojovat!

Čas pomsty nadešel.

Přišel den, kdy mě z věznice dovezli na autobusovou zastávku v Příbrami. Dál to již bylo na mně. Pozoroval jsem odjíždějící světla vězeňského mikrobuse.

Jízdní řád mi sdělil, že autobus směr Praha mi jede za dvacet minut. Sedím na lavičce a vnímám mráz.

Byl jsem pánem svého času.

Když autobus přijel, koupil jsem si lístek směr Praha a usadil se u okna. Nakonec vystupuji již v Mníšku pod Brdy.

Ani nevím proč vlastně. Možná proto, že do Prahy se mi najednou nechce.

Mníšek je krásné město. Zamířím do první samoobsluhy.

Když jste ve vězení, chybí vám, kromě svobody, dvě základní věci. Ženská a alkohol. To druhé se dá v samoobsluze nakoupit. Po prvních hlubokých doušcích alkoholu se rozhoduji též vyřešit tu první věc, co mi ve vězení chyběla.

Z budky na náměstí volám Valkýře. Jej číslo znám z paměti.

Valkýra byla děvka. Prostitutka na privátu. V Praze na Proseku. Pocházela z Jeseníku, což je malé město někde, Bůh ví kde. V Praze kouřila a souložila za peníze. Zním ji dlouho. Byla to moje, řekněme, kamarádka. Vlastně ano. Byla to moje kamarádka. Několikrát jsme si to rozdali, ale taky jsme spolu byli v kině, a jednou dokonce na procházce kolem přehrady!

Volám jí také proto, že ona je na mém seznamu vymahačů jako dvojka. Ale to zatím neví. Na seznamu jsme dva. Já a ona.

Valkýra mi na našich občasných procházkách povídala o tom, že neměla lehký život. Mezi námi, která děvka má lehký život?

Valkýra před několika lety otěhotněla, dítě jí po porodu sebrali a dali někam do děcáku. Nějak na ni vlítla sociálka. Já ji ani neposlouchal, co říká. Nutno ovšem říci, že souložila docela dobře.

Telefon vyzvání, Valkýra to zvedá. Takže klienta v ten okamžik nemá.

„Ahoj Valkýro...“ říkám.

„Haló, kdo volá?“ ozvalo se.

„...tady Aleš. Aleš Jirásek...“

„No nekecej, tebe už pustili?“

Valkýra měla určitě radost. Pokud to hrála, byla skvělá herečka. Ale myslím, že to nehrála. Domluvili jsme se, že se za ní zastavím. Na pokec a na šuk. Dnes ovšem nemohla. Takže až zítra. Zítra odpoledne. Ve dvě. Paráda! Zítra si zašukám. A dá-li Bůh, získám i dalšího člena týmu.

Valkýra se ve skutečnosti jmenovala Petra. Petra Suchá. To slovo Valkýra bylo samozřejmě přezdívka. Měla ráda Hitlera, nebo co, to nevím přesně. Prostě byla fascinována nacismem. Mluvila o tom, neposlouchal jsem ji. Vím jen, že na zádech měla vytetovaný hákový kříž. Přes půlku lopatky. A když jednou někde četla nějakou knížku, kde slovo Valkýra bylo v souvislosti s Hitlerem a nacisty, jí se to slovo tak líbilo, že si jej zvolila jako přezdívku. Již dávno. Nikdo už jí neříkal Petro. Každý jen Valkýro. Prostě Valkýra byla Valkýra a hotovo. Tak se to bralo.

Stojím před telefonní budkou v Mníšku. Nemám co dělat. Je mi zima. Drobně sněží, vydávám se pěšky do Prahy. Kolik to může být kilometrů? Maximálně dvacet, více ne. To bych ušel za čtyři hodky. Ale já měl času mnohem víc. Vždyť s Valkýrou jsem měl sraz až zítra.

Jdu pomalu, co noha nohu mine. Dívám se kolem sebe a přemýšlím. Kde přespím? Hotel či pension? Nač utrácet peníze, když všude kolem je tolik opuštěných chat? Mám sice u sebe skoro dva tisíce, ale jak říkám, utrácí jen hýřil.

V Čisovicích, což je vesnice, která mi přišla „pod nohy“ cestou do Prahy, zajdu do chatové kolonie na okraji.

V úterý je chatová kolonka zcela prázdná. Kdo by v lednu, a navíc téměř uprostřed pracovního týdne, jezdil do chatky? Lidé přece musí pracovat.

Přelezu plot u jedné chatičky, která se mi zdála být obyvatelná a také dobyvatelná.

Vykopnu dveře, žádná hodinářská práce s odemykáním zámku. To neumím a asi bych to ani nesvedl. Nebudu se párat se zámkem, když dveře jsou v podstatě papírové. Jeden silnější kop do oblasti zámku stačí.

Vlezu dovnitř a rozhlédnu se. Hezky zařízená chatička na dnešní noc. Mám dobrý vkus.

Chatka stála bokem, vlastně až na konci kolonie, nikde nikdo nebyl, ale i kdyby kdokoliv do nějaké jiné chatičky třeba na začátku této kolonie přijel, ani si nevšimne, že jsem tady. A i kdyby si všimnul, tak co? Nějak bych to vyřešil. Lidi jsou mi ukradení. Nejsem žádný srab a prát se umím, i když nutno říci, že konflikty nevyhledávám.

Uvnitř bylo vzorně uklizeno a hezky vše naaranžováno. Kdepak, tady určitě žije ženská. To je vidět. Kamna v rohu lákala k zatopení. Vedle nich byly noviny. A sirky. Zmuchlám noviny, dávám je do kamen. Potřebuji třísky na zátop. Venku je dřevo. Jdu pro něj. Uklouzly mi nohy, málem padám na zem, a na poslední chvíli se chytám stěny. Hrome! Ještě se zmrzačím. Tady v Čisovicích.

Země byla namrzlá a já měl boty tak na jaro. Kdepak, musím dávat pozor! Kdo by mi tady pomohl, kdybych se zranil?

Nacházím sekeru a tím pádem mám i třísky. Obojí беру dovnitř. Za chvíli praská oheň v kamnech. Chtělo to dřevo na přiložení. Věděl jsem, že ven již nepůjdu. Zase bych uklouzl. Proto mám s sebou tu sekeru. Myslím totiž dopředu.

V chatě je přece dřevěný stůl. Tak ho rozštípám a postupně přikládám. Hoří hezky. Když dohoří a není již čím přikládat, pálím

fotoalbum, které taky hoří pěkně. Potom přichází na řadu skříň. Ani ji celou nespálím.

Nacházím kompoty, lahev slivovice a tři porno časopisy schované pod prádlem. Tady žije nejen ženská, ale i chlap, nebo puberták.

Pustím televizi, oheň krásně hřeje, je mi teplo, slivovice chutnala. Ležím na gauči, jím, masturbuji, naprostá pohoda a klídek.

Jediný problém byl se záchodem. Měli jej situovaný tak, že z něj nebylo vidět na televizi. Chodím tedy močit do rohu vedlejší místnosti, což je něco jako kuchyně. Dávali Piráty z Karibiku. Pod vlivem slivovice močím do sporáku a také do trouby.

Po roce konečně nádherný večer. Vyspím se, ráno se jim vykadím doprostřed obýváku, to na rozloučenou, a vyrážím za Valkýrou směr Praha.

Štěstí mi snad přálo tou nejkrásnější mincí. Na kraji chatové osady bylo stavení. Nějaká babka tam vyjela s autem, nechala jej nastartované, klíčky v zapalování, dveře u řidiče dokořán a šla zavřít vrata. Kráva.

Auto tam stálo a motor si pobrukoval.

No to snad není ani možné?! Taková výzva osudu!

Skáču do fabie a zařazuji jedničku. Kola zahrabala, babka venku zamrkala, protéza jí sklapla a já si to pádíl cestou necestou tlumiče netlumiče pryč z osady v Čisovicích. Až mi od kol odlétá bahno. Jedu jako pán.

Naladím rádio, volume doprava, na maximum, jedu na plný knedlík, hurá dopředu. Z Čisovic přes další vesnice na dálnici a směr Praha. Zanedlouho vidím paneláky barrandovského sídliště před sebou.

V Chuchli, naproti závodišti, odstavuji auto a pokračuji pěšky. Obezřetnosti není nikdy dost. Klíčky spořádaně nechám v zapalování a auto nastartované. Třeba se jej ještě někdo ujme. Kdo ví?

Přejdu Barrandovský most a dostanu se do Modřan. Tam sedám na autobus a jedu za Valkýrou na Prosek.

Revizor v autobuse mě nezaskočí. Ukáží mu lístek, on poděkuje a odejde. Jet bez lístku mi nepřijde nijak blbé, ale mohlo by to zkazít můj plán. Ano, i to je součást mého plánu. Nenechat se nacytat.

Připadám si jako fotbalista, který má natrénováno. Zápas začíná. Mám přesnou taktiku a tu dodržím. Že v průběhu zápasu učiním tu a tam nějakou improvizaci, je jen bonus.

Ukradené auto dneska byl jen bonus. Ale nejsem zloděj aut ani vykradač chat. Mám cíl, že si vymohu, co mi patří.

Proto si koupím jízdenku, když lezu do autobusu, kde mě může kontrolovat revizor. Proto jsem nejel tím autem do Prahy, ale odstavil jej na okraji. Ano, mohl bych s ním třeba dva tři dny jezdit. Stejně by mě chytli, a to není můj plán.

Na Proseku jsem s předstihem. Chodím po sídlišti. V obchodním centru zajdu do květinářství. Nechám si ukázat kytici, co je až vzadu, nejdál ode mne. Prodavačka se otočí, já opatrně nohou odsouvám

nejbližší na zemi stojící vázu tak, aby byla za hranou výlohy, až na chodbě nákupního centra. Aby ji prodavačka neviděla.

Kytku si nakonec nekoupím. Odcházím a z vázy si беру tu ukradenou. Starý trik. Bože, že na to lidé pořád skáčou? Blbci.

Jdu za Valkýrou s kytkou. Vypadám jako študák. Zvoním na zvonek.

Valkýra otevírá. Dávám jí kytku. Směje se.

„Jé kytka, to zase budu muset roztáhnout nohy?“

„Cože, ty nemáš žádnou vázu?“ ptám se.

Máme sex snad minutu od toho, co jsme se uviděli.

Cítím, že mě ráda vidí. To se pozná. Je přece štětka, obyčejná kurva, máme sex a ona se vůbec nezeptala na peníze. Milujeme se, no spíše sexujeme, asi hodinu. Já byl vyhládlý po sexu jako vězeň. Tedy vlastně, co to říkám, já byl vězeň.

„Budeš muset jít. Za půl hodiny přijde klient. Musím to tady vyvětrat,“ omluvně ještě dodává.

„Jo jo, už jdu.“

Vzdychám a oblékám se. Povídáme si o různých povrchních věcech. Ona říká o své dceři, o tom, jak jdou špatně kšefty, jak ji jeden klient okradl, pořád povídá. Já jen poslouchám a ona se pak z ničeho nic zeptá:

„A co budeš teď dělat? Vždycky jsi byl chytrý a měl jsi na všechno plán. Zním jen málo tak chytrých kluků, jako jsi ty. Budeš zase jezdit s taxíkem?“

Nadechnu se, přemyslím. Uvědomuji si, že Valkýra mi strašně moc nahrává k tomu, abych ji zasvětil do svého plánu. Ale zatím budu dělat tajemného. Víím, že Valkýra je možná jediný člověk, kterému v dnešním světě mohu věřit. Vlastně ještě kromě Oksany. Ta je trojkou na mém seznamu vymahačů. A to by mohlo stačit. Tři jsou až dost.

Ale zase na druhou stranu, když budu dělat dlouho tajemného, tak stejně jednou půjdu s pravdou ven. Akorát teď svojí tajemností ztratím drahocenný čas. Takže povídám: „Půjdu pryč z téhle země. Udělám jednu akci, vydělám peníze a zmizím...“

„Kam?“ ptá se s plamenem zájmu v očích.

„Co já víím? Karibik, Srí Lanka, Thajsko. Uvidím,“ odpovídám popravdě.

„Vrátíš se?“

„Nikdy!“

Ona mlčí, zasníla se a pak z ničeho nic prosí: „Vezmi mě s sebou. Už toho tady mám po krk. Uneseme moji dceru z děcáku a pojedeme spolu pryč.“ Dívá se na mě tak úpěnlivě a prosebně, že to až zaráží. Tak se jí zeptám:

„Valkýro, chceš jít pryč?“

„A kdo by nechtěl? Z tohoto pekla tady. Vezmu holku a jdu!“

„Valkýro, mám takový plán. Jsou dvě možnosti.“ Přemyslím, odkud začít, pak se nadechnu a říkám: „Víš, když vydělám dost, vezmu tě s sebou. To je první možnost. Prostě, pokud mi zůstane dost, vezmu tě. Ale taky je tu možnost druhá...“

„Jaká?“ ptá se okamžitě.

„Že se do toho aktivně zapojíš. Pomůžeš mi? Nebudeš jen čekat, zda mi to vyjde, ale půjdeš do toho se mnou?“ říkám po chvílce a ona hned reaguje:

„Pomůžu ti, abychom měli oba dost. Řekni mi, o co jde? Vezmi mě do party. Dva je víc než jeden! Hlavně mě odvez pryč odsud! Mě a holku!“ Je vidět, že je okamžitě v obraze. Ví, že to bude nějaká levota. Není hloupá. A ještě dodává: „Ty jsi byl vždycky chytrý. Vždyť jsi dokonce dělal v bance. Vezmi mě pryč! Prosím, já už tady dál nemůžu. Takhle ne...“ V očích se jí zaleskly slzy.

Valkýra byla nešťastná. A já vlastně taky. O té bance měla pravdu, ale jen částečnou. Pracoval jsem tam, ale jen devět dní, než mě vyhodili. No nic. Iluze jí brát nebudu, protože bez ohledu na to, jak dlouho jsem v bance dělal, tak Valkýra měla teď v jedné věci pravdu. To o mé chytrosti. Vlastně má pravdu.

„Ještě o tom popovídáme. Počítám s tebou.“

Pak jenom důležitě dodám: „Vymůžeme si na tomto státě, co nám dluží. Staneme se dvěma vymahači svých práv. Nebo ty snad nemáš pocit, že ti tenhle stát něco dluží?“ ptám se.

Odpoví mi: „No to si piš, že mi dluží! Sebrali mi holku. Musím se prodávat jako nějaká Ukrajinka. Ano, dluží mi. A strašně moc!“

„Ještě to probereme.“

Vím, že ona do toho půjde.

Vycházím ven z domu. Drobně sněží. Na prstech pravé ruky zvedám ukazováček a prostředníček. Už jsme dva. Já a Valkýra.

Jdu se nahlásit na PMS, což je Probační a mediační služba. Orgán státní správy.

Byla to moje povinnost, ale také součást mého plánu.

Na PMS bylo v čekárně asi pět lidí. Seděl jsem tam, než na mě přišla řada. Unavený mladíček, co měl na vizitce titul Bc., se hrabal v papírech. Nejprve hledal v hromadě spisů, pak v počítači. Nemohl najít moji složku. Na stole měl hrnek s vystydlým čajem a v šuplíku měl nakousanou sušenku. Nakonec byl ovšem mladík úspěšný a našel, co hledal. Začel se do papírů.

„Máte kde bydlet?“ zeptal se unaveně.

„Nemám. To je jeden z důvodů, proč jsem nežádal o předčasné propuštění.“ Byla to lež jako věž. O předčasné propuštění se u takto krátkých trestů nežádá. Protože nežli se vše vyřídí, je stejně konec trestu. A bydlení si mohu teoreticky najít sám. Ale raději nechám stát, ať se stará.

„Máme tady ubytovnu. Tady je adresa, ale zaplatit si ji musíte ze svého sám.“

Udiveně se ptám:

„Sám? Ale já nemám potřebné finance pro začátek,“ ukazují prázdné dlaně. Současně si uvědomuji, že v peněžence mě hřeje asi 7000 korun. Kus mi dali ve vězení a kus mám po návštěvě té chatky v Čisovicích.

„No jo, tak mohli bychom vám prvních 14 dní uhradit. Pak musíte na obecní úřad pro dávky, nebo pracovat.“

„To bych strašně moc chtěl, ale už ve vězení jsem si hledal práci. Ale to víte, teď je všude nezaměstnanost. Jediným řešením pro mě je podnikat. Pomůžete mi?“

Ten klučina věděl o podnikání naprostě prd. Byl to zaměstnanec, měl svůj plat a podnikání u něj začínalo a končilo u pouček, které se dozvěděl na škole. V životě by nedokázal podnikat nebo se nějak starat sám o sebe. Zkrachoval by do týdne, tím jsem si byl jistý. O životě věděl houby.

„No, to je těžké. A co byste si představoval?“

Vím přesně, co odpovím. Je to součást mého plánu.

„Co takhle rekvalifikace? Třeba masér,“ odpovídám a on se ujišťuje, zda slyší dobře:

„Masér?“

Pokyvují hlavou a dodávám: „Ano, láká mě masírovat lidi. Práce s nimi, povídat si s nimi a taky,“ mírně se nakláním k němu a šeptám, „pomáhat jim!“

„Aha. No ale to tady nevyřešíme. To řeší úřad práce v místě bydliště. Dám vám pro ně doporučení PMS,“ řekl po chvilce hledání. Udělal přesně to, co v této chvíli potřebuji. Nic víc není v první fázi nutné.

Kapitola 2

„Pan inženýr Harbych nemá čas. Má jednání. Co potřebujete?“ snaží se mě odbýt sekretářka, když další den navštěvuji Harbycha. Vypadá docela pěkně, ale pohled má takový utrápený a ztrhaný. Asi ji zde moc dobře neplatí. Je jí tak pětatřicet, možná čtyřicet let. Postavu měla jistě před lety exkluzivní. Ale teď už nic moc. Přece jen se na jejím vzhledu přibývající roky podepsaly.

Sedí za svým kancelářským stolem jako strážce vchodu do podsvětí a nechce mě za Harbychem pustit. Prostě je to kráva.

„Řekněte prosím, že mě posílá pan Gajdoš. On pan Harbych už bude vědět. Jinak že rád počkám.“ Na důkaz, že svá slova myslím vážně, sedám do mohutné sedací soupravy.

Sekretářka obrací oči v sloup, ale nakonec jde vyřídit můj vzkaz. Zpět přichází za okamžik: „Pan Harbych si na vás udělá čas, ale jen několik minut. Prosím tudy!“ ukazuje ke dveřím do kanceláře. Pak se úslužně zeptá: „Mohu vám nabídnout kávu nebo něco podobného?“

Tuto větu říkala desetkrát denně. Je to podobné, jako když zavoláte na nějakou zákaznickou linku a tam se zeptají: „Jak vám mohu pomoci?“ Ale vy víte, že ve skutečnosti je otravujete, vůbec vám pomoci nechtějí, a když jim řeknete: „Vylízejte si vzájemně

zadnice!“ tak odpoví: „Bohužel, to nemůžeme. A jak vám ještě mohu pomoci?“ Tenhle falešný svět mi hrozně moc vadí.

Teď ovšem vcházím do dveří k Harbychovi. Sekretářka na mě kouká s otazníkem v očích: „Dáte si tedy čaj nebo kávu?“

„Ano, prosím, dal bych si kávu,“ odpovídám na otázku a vcházím do Harbychovy kanceláře. Otáčím se a té sekretářce ještě říkám: „Mohu vás o něco poprosit? Mohu k té kávě něco říci?“ zvedám ruce, spínám je a teatrálně prosím.

„Jistě. Pověďte!“ řekla sekretářka úslužně. Mírně se naklonila dopředu, aby zdůraznila, jak mne poslouchá.

Já dodávám s maximální slušností a úslužností, jako by to bylo ovšem zcela samozřejmé, neboť takto kávu já totiž piji: „Doneste mi ji prosím zcela nahá. Jestli by to šlo? Děkuji vám!“

A vykračuji směrem k Harbychovi. Sekretářce již nevěnuji jediný pohled, ta se zmůže jen na nechápavé: „Prosím?“

Harbych sedí za stolem a vše sleduje. Pozoruje zkoprnělou sekretářku, která neví, co říci či jak se zachovat, a náhle se rozesměje: „Myslím, že sluch máte dobrý, tak přineste pánovi kávu!“

Já již věnuji veškerou pozornost jen Harbychovi. Napřahuji ruku směrem k němu a představuji se: „Dobrý den. Aleš Jirásek.“ On mi srdečně třese rukou.

Někde jsem četl, že na začátek důležitého jednání je nutno udělat nějakou bombu. Něco, co prolomí ledy. Zbourá bariéry a protistranu rozesměje.

Jedna z úspěšných manažerek v nějakém rozhovoru vyprávěla, že přišla na jednání, kde na ni čekalo asi deset našťvaných chlapů. Přišla

pozdě, jelikož se protáhlo její předchozí jednání. Ona, manažerka ve firmě, kde pod sebou měla 500 lidí, potřebovala dojednat smlouvu s druhou firmou. Ti manažeři ovšem nyní byli naštvaní, protože čekali 15 minut a již chtěli odejít. Jejich čas je drahý a jejich ego velké.

Ona vešla do místnosti a s ledovým klidem prohlásila:

„Promiňte, omlouvám se, že jdu pozdě. Masturbovala jsem a nešlo přestat. Omlouvám se. Jak začnu, tak nevím, kdy skončit. To jsem celá já.“ Potom, jako by nic, si sedla na místo, rozložila papíry a zvedla pohled k nic nechápajícím účastníkům jednání a zeptala se: „Tak já jsem připravena, můžeme tedy začít jednat?“

Prostě na začátek jednání všechny vyvést z jejich komfortní a běžné zóny. A to byl nyní i cíl mého pokusu o nahou kávu.

Harbych se ještě smál a říkal: „Ano, tak se na ni musí! Jste frajer!“

Sekretářka kávu za okamžik donesla. Byla sice oblečená, ale to nakonec nevádí, možná je to tak i lepší. Přece jen nebyla nejmladší.

Harbych byl slizoun od pohledu. 165 centimetrů, 50 let, 75 kilo i s postelí. Na ruce hodinky za sto táců, na nohou boty za desítku. Oblek stál jistě taky majlant. A kolem krku švihácky uvázaný šáteček. Vypadal jako blbec. Nemám rád tyhle namachrované typy.

Na stěně za sebou měl fotografii, kde se objímal s prezidentem, a vedle toho nějaké zarámované diplomy. Snažil se dělat dojem.

„Co vás ke mně přivádí, pane Jirásku?“ zeptal se a já povídám: „Pan Gajdoš umřel. Slyšel jste o tom?“

„Ach ano, slyšel. Co se vlastně stalo? Nehoda?“

„Těžko říct. Možná ta třetí dávka pervitinu v jednom dni, co si šlehnul, byla zkažená. Kdo ví? Ve vězení se na kvalitu moc nehledí,“ povídám a míchám si kávu.

„Možná. Máte pravdu.“ Pokyvuje hlavou, prohlíží si mě zkoumavým pohledem a mlčí. Ticho trvá mnoho sekund. Já upíjím kávu, zdá se mi málo sladká. Sypu do ní další cukr a míchám. Piji.

„Pan Gajdoš mi o spolupráci s vámi hodně povídal,“ přerušuji ticho.

„Ano? A copak říkal?“

„No, hodně vyprávěl. O tom, jak jste spolupracovali, a tak. O firmách, o odpočtech DPH, převodech firem, prostě všechno.“

„To mohou být jen plané řeči,“ namítá Harbych.

„Mohou, ale nemusí.“

Harbych se nadechne a pak se napřímo zeptá: „O co vám jde, pane Jirásku?“

„Chci s vámi spolupracovat! Jako to dělal Gajdi. Vydělat peníze a zmizet. Mám plán. Nebojte se. Mou předností je spolehlivost a chytrost.“

Harbych mlčí. Teď si pro změnu míchá kávu on. Vypadá to, že správně zamíchaná káva je v tento okamžik pro něj to nejdůležitější na světě. Po chvílce se zeptá tichým hlasem:

„O co jde?“

„DPH, odpočty. Stát bude platit jak mourovatý.“

Harbych se rozesmál na celé kolo.

„Jak to myslíte?“

„Nadměrné odpočty. Vím jak na to!“

Harbych se ujišťuje: „Máte na mysli, že podvedeme stát na DPH? Provedeme něco nezákonného?“

„Přesně tak!“

Harbych mlčí. Pozoruje hladinu své kávy, hraje si s tužkou, co má v ruce. Kreslí si kolečko na papír, co je před ním na stole. Pak se nadechne a rázně povídá: „To jste si asi spletl adresu. Pan Gajdoš si asi vymýšlel. Zjevně vám napovídal něco, co není pravda. Mojí předností je poctivé podnikání. Jste skutečně na špatné adrese!“ Ukázal rukou ke dveřím:

„Prosím, odejděte!“

„Dvě miliardy,“ říkám rozhodně.

„Prosím?“

Bylo vidět, že Harbych je tou částkou ohromen.

„Slyšíte dobře, dvě miliardy. Zaplatí je stát na DPH. Mám plán!“

Harbych se pohrdavě usmál: „Jasně. Paráda! Takových plánů už jsem slyšel. A proč jenom dvě? Proč ne rovnou dvacet?“

„V zákoně o DPH je díra. Víím o ní.“

„Jistě. Zákony jsou plné děr. Ale uniká mi, proč mi to vlastně říkáte? Proč si ty dvě miliardy, jak popisujete, neuděláte pro sebe? Nebo proč nejdete za svým poslancem a neřeknete mu o té díře?“

„Protože potřebuji vás. Vaši firemní infrastrukturu.“

„Moji firemní co?“ táže se Harbych.

„Potřebuji firmu, co je registrovaná na finančním úřadě Praha 15 – Hostivaři a je plátce DPH. Gajdi říkal, že máte mraky firem. Spících. Jistě tam bude i taková. A pak budu potřebovat nějakou další. Ale tahle je nutná pro začátek,“ vysvětluji překotně.

Harbych mlčí. Škrábe se na hlavě a pak povídá:

„Přijdete sem, říkáte takové věci, to může být všechno provokace. Gajdoš je mrtvý, takže toho se na vás zeptat nemůžu...“

„Věřte mi. Mám to promyšlené. Jsem chytrý. Nepodrazím vás. Jde mi jen o to, dostat ze státu peníze. Podělat ten stát. Rozumíte?“ snažím se jej přesvědčit. On mlčí.

Za okamžik povídá: „No tak víte co? Nechte mi u sekretářky svoje telefonní číslo a my se když tak ozveme. Možná. Na shledanou!“

Audience byla skončena.

Čekal jsem, že moje schůzka s Harbychem může mít různý průběh. Takže mě tento výsledek ani moc nezaskočil. Ale nebudu lhát, že raději bych byl, kdyby Harbychova reakce byla vstřícnější.

Samozřejmě, že v mém plánu neobereme stát o dvě miliardy. Počítám s mnohem menší sumou. Vím ale, že abych „chytil rybičku“, musím mluvit o značně vyšší částce. Jedině tak se ryba „zasekne“. Rybička byl Harbych. Jenže bohužel zatím nezabral. Nevadí. Dejme mu čas. Sice nezabral, ale vím jistě, že jsem jej alespoň trochu zaujal. I to je pro mne malé vítězství.

Bylo třeba také pokročit ohledně živnostenského listu na maséra. V první řadě najít vhodný rekvalifikační kurz.

Na úřadu práce mají na vše spousty času. Sepisují u nějaké úřednice žádost o rekvalifikaci a oni to budou několik týdnů posuzovat. Místo aby makali, tak se flákají. Ale nedá se nic dělat. Musím počkat.

Masérský kurz byl druhou větví mého plánu. Je potřebné mít několik větví. Zcela oddělených. Ale ty se potom nakonec spojí v jeden strom pomsty a vítězství. A i kdyby jedna z těch větví uschla, stále jsou zde další.

Můj plán je dokonale promyšlené soukolí zapadající do sebe jako ozubená kolečka v hodinkách. Nejsem možná nejsilnější, co se svalů týče, i když ani tam to není nejhorší, ale dovedu přemýšlet tři čtyři kroky dopředu.

Takže začínám pracovat i na další větví svého plánu.

Navštěvuji Karla Wiessnera. To je totiž další krok v mém plánu.

Karel je bývalý kolega, co se mnou dělal dříve v bance. Teď již několik roků pracoval na finančním úřadě. Náramně se mi tedy hodil. Protože pracuje na Praze 15 – Hostivaři. Ten úřad je taková ošklivá šedivá budova na konečné metra. Nemohl bych tam být ani za nic. Ale Karel tam byl evidentně spokojený.

Je to obyčejný nejnižší úředníček. Ale co? Hodí se!

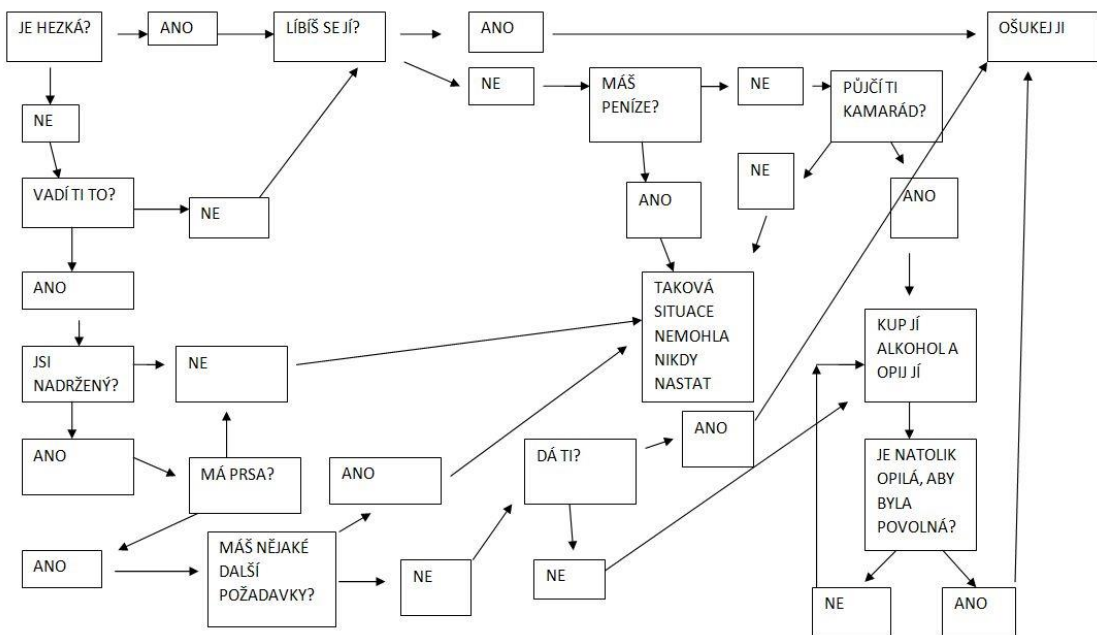
Vzpomínám si na naše vzájemné seznámení. Byl jsem čerstvě přijatý do banky a nikoho tam neznal. Karel, který se mnou pracoval na patře, cosi tiskl na kopírce a pozdravil mě, když šel kolem mého stolu.

Pak, když se vracel z kopírky, mě opět pozdravil.

Rozhodl jsem se, že se podívám, kde vlastně kopírka je a jak se obsluhuje. Abych věděl jak na to, až to bude potřeba. V kopírce Karel nechal jeden papír. Bylo tam napsáno:

ROZHODOVACÍ SCHÉMA PRO MLADÉHO MUŽE – JAK SE BAVIT S DĚVČATY

To mě zaujalo. Podíval jsem se podrobněji. Bylo tam následující schéma:

Byl jsem velmi pobaven. Uvědomil jsem si, že mám s Karlem hodně společného. On se naoko tváří vážně a vypadá to, že je zavalen prací. Ve skutečnosti si zde kopíruje takové hovadiny. Kdo

ví, kolik času na tom strávil a tvářil se, že pracuje na důležitém úkolu?
Je stejný jako já.

Začali jsme se kamarádit.

A teď za ním mířím.

Vím, že bydlí u maminky. V Záběhlicích. Zvoním. Slyším odemykání zámku a ve dveřích se objeví on.

„Jé, Aleš!“ říká překvapeně. „Pojď dál, co ty tady? Vypadáš dobře,“ prohlíží si mě.

Abby ne. Mám totiž na sobě nový oblek. Stál mě všechny peníze. Obleky jsou drahé. Nezbylo mi ani na kravatu a kapesníček. A vlastně ani na boty a ponožky.

Vyřešil jsem to po svém. Kravatu a kapesníček kradu v tom obchodě, kde kupuji oblek. Využívám okamžiku, když se prodavačka nedívá.

Boty a ponožky si „půjčuji“ od někoho na ubytovně. Někdo je totiž nechal v botníku. Takže je vlastně taky kradu. Je mi to jedno. Kašlu na lidi.

Karla znám dobře. Vím, co na něj platí. Posadí mě u sebe v pokoji a přináší čaj. Dívá se na mě, s otázkou v očích, co mu povím. Začínám zostra:

„Potřebuješ prachy?“

Karel se rozhlíží kolem sebe, jako by nás snad tady, u něj doma, mohl někdo poslouchat.

„Jo. Jasně, že chci. Kdo by nechtěl?“

„A jsi ochotný pro to něco udělat?“

„A co bych já měl dělat? O co jde?“

„DPH, odpočty, u tebe na úřadě. Pro tebe 5 % z toho, co dostaneme. Celková suma někde kolem půl miliardy. Jdeš do toho?“

Lžu, až se mi od pusy práší. Tu sumu jsem si vymyslel, jen aby to vypadalo dobře. Potřebuji Karla pro svůj plán. Použít a zahodit. Ve skutečnosti nepočítám s tím, že by dostal jedinou korunu. Ale to mu přece nebudu teď povídat, že? Takže mluvím o půl miliardě, ale stejně tak mohu mluvit o deseti miliardách. Nebo o dvaceti.

On je mi úplně ukradený. Nemám ho nijak zvlášť rád. Ale prostě jej potřebuji, takže mu slíbím to, co si myslím, že s ním pohne.

Namítá: „To smrdí. Jak to chceš udělat? To se dneska kontroluje křížem krážem. Jeden člověk na úřadě nestačí.“

„Půl miliardy. Pět procent z toho je dvacet pět miliónů. Pro tebe. Tak z toho se snad s někým u vás podělíš. Já vím jak a ty víš komu. Co ty na to?“

„DPH?“ ujišťuje se a mne si bradu. Je vidět, že mému plánu nevěří.

„DPH. Nadměrné odpočty,“ potvrzuji.

„To smrdí, Aleši.“

„Jdeš do toho, nebo ne?“

„No a o co se jedná, popiš mi to!“

„Jestli do toho nejdeš, kašli na to. Jestli jdeš, popíšu ti to.“

„Hele, Aleši, je pravda, že jsi teď nějak seděl?“ začal Karel z jiného konce.

„Jo, za alimenty. Rok. Proč?“

„Za alimenty? To si děláš srandu? Od Táni? Ale to přece není fér. Řekl jsi jim to?“

„Jo, řekl, Karle. Nikdo mě neposlouchal. Dostal jsem rok. Natvrdo. Ale to s tím, co teď tady řešíme, nesouvisí. Jdeš do toho, nebo mám najít někoho jiného? Když bude třeba, tak někoho najdu. A ty to víš.“

„No 25 míčů by se hodilo.“

Karel viděl v duchu peníze, ale také si byl vědom rizik. Já jeho úvahy přerušil: „25 pro tebe nebude. Musíš se podělit s někým tam u vás na úradě. Ale zase máš nulové riziko. Všechno riziko jde za mnou.“

„To kontroluje nejvyšší kontrolní sekce u nás, takovou částku. Půl miliardy, to je bláznovství.“

„S tím počítám, Karle. Včas ti řeknu, co od tebe chci. Opakuji, nula riziko a 25 míčů pro tebe.“

Karel dlouze vzdychl. Bylo vidět, jak mu to šrotuje v hlavě, a já povídám: „V zákoně o DPH je díra. Našel jsem ji. A opakuji, pro tebe nula riziko, jen samé peníze. Můžeš jen vydělat.“

Karel, už když dělal v bance, nebyl žádný slušňák. Peníze měl rád. Automaty, ruleta a tak. To je jeho svět. Bydlel s maminkou, holky o něj nestály, ale ruleta mu byla k dispozici kdykoliv.

Jedním slovem je gambler. Schopný vyhrát třeba 300 000 a druhý den všechno opět prohrát. Zažíval jsem s ním tu emocionální houpačku nejednou. Euforii, když vyhrál, a depresi, když prohrál. Jednou se chtěl věšet, pak zase kupovat činžovní domy, pak zase skákat pod auto a pak zase chtěl poslat peníze na charitu. Vše podle

toho, zda vyhrával, či prohrával. Pokud ovšem vím, měl dluhy a exekuce. Nebyl na tom nijak slavně.

„No tak jo,“ povídá po chvílce. Jako by vyřkl jakýsi ortel. Dodává: „Zajímá mě to!“

Bylo načase jej uklidnit.

„Podívej...“ ukázal jsem na svůj oblek, „...daří se mi. I tobě se bude dařit.“

Karel se pousmál: „Poplatím dluhy, a ještě mi zbude!“

A mám ho tam, kde potřebuji.

„Kam razíš teď?“ zeptá se poté živějším hlasem a pokračuje: „Mohli bychom zajít na ruletu, když jsi teď v balíku. Víím, jak na to, mám nový systém! Ten nezklame. Jen potřebuji základní vklad. Ten systém tě naučím,“ nabídl mi. Odpovídám popravdě: „Kdepak, sorry. Musím jít na jedno církevní setkání, víš. Pomodlit se a takové ty duchovní věci. Ruletu necháme na příště.“

Můj další cíl je Oksana. Člověk, kterého chci mít jako trojku ve svém týmu. Tři vymahači. Oksana má tomuto státu také co vrátet.

Kapitola 3

Na úspěšných plánech je nejlepší to, že bývají často nejjednodušší. To byl přesně můj plán. Jednoduchý jako facka. Nač vymýšlet vymyšlené, když všechno tady již bylo. Stačí se jen poučit z chyb druhých.

Je sedm večer. Oksana je v tělocvičně. Kolem ní v kruhu sedí v jogínském sedu asi dvacet, možná třicet lidí. Pitomci. Oksana říká jakási slova a lidé je po ní potichu opakuji.

Působí směšně.

Oksana mě zahlédne. Usměje se a nenápadně zamává.

Zanedlouho ukončí seanci. Lidé se rozchází a ona se vydává ke mně.

Oksana je 40letá Ukrajinka. Ale tady v Čechách je již více než dvacet let. Výška 170, váha tak 80, možná 90. Dost při těle. Prsa veškerá žadná, což je u takto silné ženy neobvyklé. Špinavé blond vlasy. Většinou nosí plandavé indické oblečení, řadu korálů a přívěsků.

„Alešku, lásko moje! Už tě pustili?“ říká a objímá mne. Velmi se na mě tiskne. Kdyby měla prsa, již bych je cítil. Takhle cítím jen nějaké korále, co má na krku.

„Ty se na mě ale tiskneš, Oksi! Ty už ses přehodila?“ ptám se jí a narážím tím na její lesbickou orientaci.

„Ale Alíku. To se nedá jen tak přehodit. Pořád jsem na holky, ale prostě tě ráda vidím,“ říká ona. Vyvede mě tělocvičnou kamsi do zadní místnosti. Tam má vařič a hrneček s kávou.

„Dáš si čaj? Rozproudí v tobě čakry štěstí,“ zatřepe krabičkou s čajem.

„A nemáš raději panáka, Oksi?“

„Mám, vyber si!“

Otevře jakousi skříňku a je tam asi deset lahví. Dodává: „V base asi moc alkoholu nebylo, co?“

„V base je všechno, ale ceny jsou astronomické.“

„Co si dáš?“

„Třeba bechera.“

Oksana nalévá i sobě.

„Jaký to tam bylo? Vyprávěj!“

„Myslíš kriminál?“

„Jo.“

„Ne tak hrozný, jak se povídá, a ne tak super, abych se tam chtěl vrátit.“

„A co? Nepřehodil ses nám tam na kluky?“

„A víš, že ani ne?“

„To je škoda. Homosexuální orientace je bezva.“

„Líbí se mi holky,“ odpovídám.

Oksana pije stejně jako já. Ťukáme si a já povídám: „Co ty dvě lesby? Daly ti peníze?“

Ona se hořce usměje: „No to mě poser. To se ptáš? Nedaly mi nic. Šedesát pět miliónů v řiti. Kde já mohla teď být? Vždyť to přece všechno moc dobře víš!“

„Máš to tady moc hezké,“ ukazují na tělocvičnu.

„Mohla jsem být v Indii nebo kde, mít tolik peněz.“

„Zkoušela ses soudit? O ty peníze?“

„No to tedy, Alešku, přece víš, tak proč se ptáš?“

„Rok jsem tady přece nebyl. Tak nevím. Proto se ptám, abych věděl. Když nevíš, tak se zeptej, říká se.“

„No tak ti povím, že za ten rok se nic podstatného neudálo. Jen mi přibyly dvě exekuce. Soudní poplatek je 5 % z žalované částky. Takže já bych musela zaplatit tři milióny, abych se soudila, a řekni mi, kde bych je asi vzala?“

„A co policajti?“

„Ale vždyť přece moc dobře víš, jak to bylo. Ještě bych se dostala do problémů a skončila tam, kde ty, tedy v base. Mimochodem, jak to, že Táňa neřekla, jak to bylo? Že tě zavřeli? To není fér.“

„No není no, Oksano, to vím.“ Polykám alkohol, Oksana sedí na jakémsi hranolu naproti mně a pak z ničeho nic povídá:

„Mám skupinu. Sto dvacet lidí. Přijde jich vždy tak čtyřicet. Za sezení se platí osmdesát korun. Pět set zaplatím za tělocvičnu, občas dělám setkání dvakrát týdně. Z toho žiju. Hodí mi to dvacítku měsíčně. Nemám ani na dálniční známku! Ty mě podělaly, lesby zasraný. Já živořím a ony si žijí v přepychu! Není to spravedlivé!“

„Uklidni se, Oksano! Mám plán.“